ANY III ...1984
NOVEMBRE ·

n.3

PORTAL OBERT

FACULTAT DE TEOLOGIA

Prat ACADEMY S

TORNEM-HI

CURS 84 | 85

C.U.I.

INSTITUT TEOLOGIA

VALENTÍ-84

S U M A R I

. . .EDITORIAL . . .

TORNEM-HI,... sí, tornem a començar un nou curs, carregat d'inquietuts. Uns aquí al Convictori, uns altres a la Sagrera, i no oblidem els companys de Torre Baró, des d'aquestes línies us desitgem sort. Obviament, amb el començament de curs s'inicien les activitats habituals, i una d'elles és la nostra estimada revista; un medi de comunicació que pretén apropar-nos els uns als altres, preten donar a conèixer altres aspectes del Seminari de Barcelona a més dels religiosos. PORTAL OBERT com a tal, va adquirint confiança de tots i cada un de nosaltres, i es va convertint en òrgan d'expressió de les més inversemblants opinions.

Aquest número de PORTAL OBERT, va carregat de novetats que esperem, vinguin a elevar la qualitat de la nostra revista. Cal destacarne la secció "EL MES PASSAT", que ve a mostrar i desenvolupar tot allò o almenys una part d'allò que ha esdevingut notícia durant el mes que ha passat. Així doncs, enguany, hem encetat aquesta nova secció amb due informacions que, segons el nostre parer, creiem que han marcat la nost activitat, una d'elles és, indubtablement, la cerimònia d'obertura del curs acadèmic 84-85 a la Facultat de Teologia de Barcelona, i l'altra, el testimoniatge viu que ens portà el bisbe de la diòcesi xilena de Copiapó, donant-nos a conèixer la crua realitat que es viu actualment a tan conflictiu país. Tot això servit pels nostres enviats especials.

Cal remarcar, també, l'evident millora de qualitat de les múltiples col.laboracions, que fervidament agraim, no cal dir que aquestes esdevenen el contingut bàsic de PORTAL OBERT. Sense elles, tot esforç seria inútil.

D'aquesta manera PORTAL OBERT, esdevé una publicació en la que hi conviuen temes religiosos (hem recuperat la Litúrgia, hem iniciat l'apa: tat de Reflexió Teològica,...) amb temes d'àmbit general (en aquest número El Nostre Tema, que ens apropa la realitat actual i candent amb l'article La crisi econòmica.

Res més, hem sembla clau que mantinguem tots aquest esperit de col.laboració en un mitjà de comunicació que és de tots.

Apa doncs,... Ànims i endavant.

el mes passat

OCTUBRE

Com és habitual, l'inici de curs a la Facultat de Teologia de Barcelona es realitza solemnement, i aquest any no havia de ser menys, amb la nova distribució i fusió de les dues seccions en una de sola. Enguany, doncs, ens va visitar monsenyor Javierre, salesià i secretari de la Sagrada Congregació per a l'Educació Catòlica.

Obrí el primer acte d'inauguració el degà de la Facultat,Dr. Matabosch, amb quinze minuts de retard sobre l'hora prevista,les 20 del vespre, per referir-se als aventatges que suposarà la unificació de seccions.

Tot seguit monsenyor Javierre començà la seva exposició -"La contribución de las Facultades de Teologia en el diálogo entre fe y cultura ".

D'aquesta interessant conferència en donem un petit resum més endavant. Unes escasses paraules del senyor arquebisbe, cardenal Jubany, agraint la presència dels gairebé 200 assistents, clogueren aquesta primera intervenció de monsenyor Javierre.

L'endemà,dimarts dia 9 d'octubre, els actes inaugurals començaren amb l'Eucaristia, presidida pel cardenal Jubany, acompanyat de monsenyor Javierre i de varis bisbes de la Tarraconense, així com també dels abats d'alguns monestirs de Catalunya, concretament Montserrat i Solius.

El cardenal en la seva homilia, no gaire extensa,(cosa que surt del corrent), va fer referència a la renovació de la Facultat i va demanar l'ajut de l'Esperit per empendre aquesta nova etapa. Entre d'altres coses digué:"La Teologia és la ciència de Déu (creador) concluida en l'Esperit. Investiga tota la veritat sobre els misteris de Crist..." Afegí que s'havia de donar "una formació bíblica, i també íntima i espiritual", i per tant "les aules són el lloc privilegiat per la formació dels predicadors, amb caràcter vivencial i significatiu, seriós i sòlid". El cardenal acabà la seva intervenció pregant a Déu:" Oh, Déu, refugi i fortalesa nostra, escolteu amb desig i anhel el que us hem demanat, que l'estudi i la investigació ens ajudin a complir allò que ens heu manat."
Acabada l'Eucaristia,l'Aula Magna tornà a acollir els assistents,i fou el president de la Facultat,Mn.Pere Tena, el qui passà revista als esdeveniments del curs acadèmic anterior, de cara a donar una imatge del que hauria d'ésser el nou curs. Entre d'altres coses, va resaltar el constant creixement del nombre d'alumnes de la Facultat, digué que actualment eren 350 alumnes, seminaristes, religiosos i laics a part iguales. Després feu menció d'una llarga llista d'activitats que es realitzaren durant el passat curs, entre les que cal destacar: - La Revista Catalana de Teologia - Selecciones de Teología- les tesis doctorals- treballs per departaments: Simposi sobre la Pau i la cursa d'armaments (moral),Nou Codi de Dret Canònic(Dret Canònic), Aniversari d'en Martín Lutero (Teologia ecumènica).
Després cedí la paraula a monsenyor Javierre, que continuà la xerrada del dia anterior. També ens ocuparem més endavant d' aquestes paraules.

Molts aplaudiments de les més de 200 persones que omplien les cadires de l'Aula Magna,van cloure els parlaments, després que el gran canceller declarés inaugurat el curs 84-85 a la Facultat de Teologia de Barcelona.

Enviat especial:

-Valentí Alonso i Roig

LA IGLESIA EN CHILE

"ACEPTARSE Y CAMINAR JUNTOS"

El pasado martes 23 de octubre visitó nuestro Seminario el obispo cł leno Fernando Ariztia que fue obispo auxiliar de Santiago y que acti mente dirige la diócesis de Copiapó, a 800Km de la capital, en la zc norte del país. Tras cenar con nosotros nos ofreció una panorámica c la actual situación de su pais y de su diócesis.

En primer lugar realizó un breve resumen de los factores que infl yen en el mantenimiento de la dictadura de Pinochet.Destacó la atomi zación y el parcelamiento de la vida política chilena. " No hay capa cidad de unidad, eso es una de las causas que mantiene a Pinochet. E necesario desbloquearse, salir de las absolutizaciones ideológicas , aceptarse y caminar juntos." Situó su diócesis geográficamente, re- saltando la importancia de la mineria que condiciona un tipo de fami un tipo de Iglesia, mantenida fundamentalmente por una religiosidad popular. A pesar de ello puntualizó que " se va logrando un mayor afianzamiento de la Iglesia." En Copiapó hay un total de veintidós sacerdotes; de ellos doce son misioneros españoles (dos de Barcelona y los restantes de la propia diócesis. Los seminaristas llegan a 55C 600 en todo el pais,(nueve en Copiapó). La labor misionera de la Ig sia surgió a lo largo de la conversación, refiriéndose a ella coment " El nacionalismo no es un problema, el problema es, la actitud con cual se va allí. Alguien que ha dejado su tierra para ir a servir. N somos portadores de Dios, el trabajo está en que debemos descubrir l que Dios esta haciendo y apoyar esa acción del Señor." Insistió en q el aspecto misionero " forma parte de la catolicidad de la Iglesia , estar dispuesto. Hasta el año dos mil necesitamos afirmar la Iglesia local con misioneros, después ya no necesitaremos aporte extranjero.

Seguidamente pasó revista a toda una serie de problemas que le preocupan como son la pastoral juvenil, universitaria y obrera; la catequesis familiar; las comunidades de base, etc...

En el turno de preguntas se plantearon cuestiones diversas:

Las sectas Los Testigos de Jehová,y los Mormones especialmente, desorientan;mientras que el protestantismo Pentecostal y Metodista Pentecostal mantiene la fe en Jesucristo en zo desasistidas por la Iglesia Católica.

Iglesia-Estado " Las declaraciones de la Comisión Permanente del Episcopado,y del cardenal Enriquez en concreto, denun ciando métodos represivos, tortura, etc... responden una postura colectiva del Episcopado y de los sacerdo Los casos aislados no responden al conjunto."

Economia " La Iglesia de Chile no tiene aporte del Estado. La gente Iglesia, comprometida, es pobre y humilde; sus aportaciones son pequeñas pero significativas. Recibimos ayuda del exter

En un ambiente cordial y rezando el Padrenuestro se dió por termi- nado el encuentro que, sin duda, amplió nuestra visión de la Iglesia más allá de nuestras fronteras.

-Pere Montagut Piquet

-Enviado especial-

- RESUMEN DE LA 1ª CONFERENCIA DE MONSEÑOR JAVIERRE.

- Aula Magna de la Facultad. 20'15 noche. 8 de Octubre de 1984.

"La contribución de las Facultades de Teología en el diálogo fe-cultura".

1. Evangelio y cultura. "Evangelio y cultura, deben mantener una convivencia pacífica"..."la ruptura entre la cultura y el evangelio es el drama de nuestra época". "La religión es una sustancia de la cultura y la cultura una sustancia de la religión." "No hay religión que pueda competir con el cristianismo en relación con la cultura". "La facultad asocia Teología y revelación,...,y consagra sus energías al estudio".

2. "La facultad de teología - Estudio del Binomio Fe-Cultura ". "Se debe tender a una evangelización de la cultura en perspectiva teológica." "El Evangelio desde el ángulo de la cultura, ni sufre ataduras ni las ejecuta". "El cristianismo se trata de algo diverso que cuenta con la persona única y excepcional de Jesús, así pues se abre a la cultura fecundándola,...,prestándole su apoyo a sú legítimo objetivo de expansión." "Así pues, fe y cultura, deben mantener una coexistencia pacífica,(no tan pacífica, sino una actitud de guerra sorda), que no implica una aceptación cordial sino una tolerancia". "En lo que hace referencia a la cultura de signo antropológico,...,cabe promulgar un -sí- sincero al pluralismo=diálogo. Así obtendremos un mútuo enriquecimiento por la ósmosis". En cuanto a diálogo, implica un "respeto, un aprecio sincero, una sumisión incondicional a la bondad, a la verdad,...". Es pues "una comunicación fraterna con enriquecimiento mútuo...la Iglesia se abre al diálogo...y se presta con una aceptación objetiva, cordial y exigente, al mismo". "La cultura no es directamnete evangelizable, son los hombres los que se pueden evangelizar". "La evangelización tradicional de los predicadores persiste aún íntegra con la frase universal y permanente convertíos y creed en el Evangelio". "El cristianismo ha de presentar al mundo la exigencia del Evangelio. Invitando a imitar al Señor", así podremos hablar de una evangelización de la cultura desde el polo del Evangelio". Para acabar este punto se puede hablar de una "evangelización de la cultura cristiana que consiste en obligarla a ser una verdadera cultura".

3. "La aportación de una Facultad de Teología al dinamismo de la cultura".

a) La teología es una mediación de corte humanístico. Pero no podemos dar por bueno cualquier humanismo,...,debemos atenernos al "estatuto ontológico". El teólogo tiene muchas cosas a decir al mundo, es el que por el Evangelio, propone al hombre unas metas más humanitarias." Entre ellas y como principal, "la reivindicación de los derechos humanos" --haciendo un pequeño análisis:

6 millones de personas se encuentran en paro permanente.
500 millones se encuentran hambrientos y sin cuidado.
Mientras tanto, se destinan al mantenimiento de un soldado 50 veces más que para la educación. Y con lo que se gasta únicamente en submarinos, se podría hacer vivir a 1.500.000 niños".

"Ante esta realidad, debemos promulgar el amor...que excluye las violencias que generan violencia...debemos erigir "la civilización del amor".

b) "La evangelización de la comunidad necesita de la teología." "Debemos discernir sobre el punto de origen del amor y del odio". "Nuestro mundo necesita una disciplina social -la solidaridad- que se debe reconquistar de cada hombre". "Debemos dar amor con amabilidad". "La cultura tiene como cometido realizar la marcha del hombre a través de su historia, sin olvidar un constante progreso". "La teología además, fija con exactitud la anticipación del Reino, con respeto y solidaridad, y hay que caminar con la exactitud". "Resulta trágico huir de la modernidad y de la novedad. Fue Cristo que con su resurrección nos trajo la auténtica novedad".

c)"Aportación de la Facultad de Teología de Barcelona"-
"Va modulando y amplificando su acción...y pone a disposición del queh teológico los trabajos realizados por expertos". " Investiga, escoge y flexiona sobre cuestiones de la época". - Investigación.
Docencia-"La facultad es multiplicador del trabajo de los maestros, he cia de generaciones. Influjo evangelizador de los clérigos,religiosos laicos que acuden,...,para ello se debe "mantener una fidelidad en la gelización". La Facultad de Teología de Barcelona es "Eclesiástica", cuanto trata de las ciencias humanas y hacer divinos".Se debe "notar u influjo altivo y eficaz en la evangelización de la cultura,...,ya que mundo universitario se halla muy desguarnecido de esto.""La iglesia c madre debe abarcar este campo"...por eso "se exige el pluralismo de es

La Facultad de Teología de Barcelona es "catalana" en cuanto establece unas relaciones robustas, mútuas y entrañables con el pueblo catalán". "La Iglesia peregrina, necesita de la mediación de innumerables comuni des, para promulgar los mensajes de tipo local". "La Facultad debe esta blecer enlaces culturales"."Toda Catalunya debe volcarse en su Facultad que le sirve".
Por último, es obvio que la Facultad deTeología de Barcelona necesita: "profesores abundantes en número y calidad"..."ayuda económica"..."comprensión cordial y afectiva"."Toca a la Iglesia de Catalunya mantener s facultad,...,para ello tampoco debe olvidarse la comunidad civil,..., y exige una inversión proporcional a sus servicios".

"La cultura de un pueblo depende de la acción organizada de su Facultad
1- La Facultad debe sentir el cruce de cultura y Evangelio.
2- No debe cesar en su empeño de diálogo Iglesia/Mundo.
3- Debe trabajar sin regateos, con la esperanza de las energías inacaba de la Iglesia."

RESUMEN DE LA 2ª CONFERENCIA DE MONSEÑOR JAVIERRE:

- Aula Magna de la Facultad. 12'30 del Mediodía. 9 de Octubre de 1984.

- "Autenticidad y actualidad de la Teología - auténtica ciencia de Dios Empezó presentando el avance que el Vaticabo II había representado en e aspecto para aportar un signo antropológico y adaptar la Teología a nue tros tiempos. Resaltó algunos conceptos "Persona-Comunidad; Progreso-Participación académica, Libertad."
Se centró luego en tres detalles paradigmáticos:

1-"La persona humana - el hombre es el centro, la Teología reivindica s libertad, le presenta la oferta científica de verdad revelada que asegu su libertad - Sapientia Christiana". Dentro de este punto, resaltó la importancia del Instituto de Teología Fundamental.

2-"La comunidad- La pureza doctrinal continua siendo tan importante com antes. Es necesaria una orientación católica de los estúdios, no basta profesores, alumnos, ambientes... hay que hacer votos para que no se queden en proyectos y deseos...cabe esperar que la Facultad esté siempr a la altura de los acontecimientos...La escuela Católica es un signo feaciente del magisterio vivo de Cristo".

3-"Dinamismo académico- Tenemos el derecho y el deber de erigir faculta des y universidades...con el fib de evangelizar la cultura...Las circun tancias actuales exigen urgentemente la formación de laicos comprometid "Los seminarios vienen a asegurar el servicio de los pastores ordenados y deben pensar en la promoción de sus alumnos que respondan a la programación de sus estudios. Las facultades han de tener sensibilidad para ejercer una formación pastoral de sus alumnos."
Acabó exhortando la disciplina teologal: "La fe en las palabras del Pad La Esperanza anclada en Cristo. La Caridad animada por el soplo del Espíritu. La vida teologal es en si misma una lección de teología, la Teología de la Verdad".

CRONIQUES DE L'ENVIAT ESPECIAL - Valentí Alonso -----

QUÍ ÉS... JOSEP Folqué ?

per Manel Coronado ...

Una vez finalizado el parentesis vacacional continuamos con la presentación y mayor conocimiento de los jóvenes de nuestro seminario.

En esta ocasión hemos entrevistado a JOSEP FOLQUE I NICOLAU, estudiante de 4º de teología que ingresó en el seminario el año pasado y que reside en La Sagrera.

José comenzaremos por conocer un poco tus datos personales.

-Nací en Sant Vicenç del Horts el 25 de Julio de 1948. Los estudios los realicé en varios sitios. La enseñanza primaria en Sant Vicenç y el bachiller en el Tibidabo (1 año) y en Gerona (4 años). También hice un año de noviciado con los salesianos en Arboç del Penedes. En 1965 marché de misionero a Perú donde cursé los estudios superiores de filosofía y magisterio.

-¿Cuál era tu trabajo en Perú?

-Aparte de los estudios y de tres años de magisterio, trabajé en diversas parroquias de indigenas y en una de la capital.

-Después de venir del Perú ¿Qué hiciste?

-Vine para ver a mi familia después de 7 años, pero ya traía conmigo una fuerte crisis espiritual que desembocó en el abandono de la vida religiosa. En 1974 dejé los salesianos y comencé a trabajar como profesor. En 1975, ya en el camino catecumenal, lo dejé todo y me levanté como itinerante y he realizado este servicio hasta 1983 año en que ingresé en el seminario de Barcelona.

-Explica brevemente que es un itinerante.

-Es un servicio a la Iglesia. Consiste en anunciar el Evangelio allá donde sea necesario dejandolo todo para estar al servicio del Evangelio donde y cuando haga falta. Yo concretamente estuve dos años en Ciudad Real, otros dos en Sevilla y Cádiz y cuatro en Brasil (Paraná, Matogroso y Sáo Paulo). En ello reconocí una nueva intervención del amor de Dios en mi vida, reproponiéndome nuevamente aquella vocación que yo había abandonado.

-Cambiamos un poco de tema: ¿Cómo va el curso? ¿Qué tal la residencia? ¿tu parroquia?, etc.

-Aunque llevamos poco tiempo el cuarto curso va muy bien, promete ser

muy interesante a nivel de estudios. En la Sagrera bien también; han venido unos cuantos compañeros que vivian el año pasado en el Convictori. Te diré que personalmente encuentro buenas las relaciones comunitarias, si bien el encuentro, a veces, no es mucho debido a la cant dad de trabajo que todos tenemos. A nivel parroquial te diré que hago la pastoral en la parroquia de Sant Ignasi de Loyola, aquí en Barcelo Me encargo de la catequesis de confirmación, de un grupo de preadoles centes y otro de post-comunión.

-Ahora pasaremos a conocerte un poco mas intimamente, tus gustos, tus aficiones, etc. ¿Cómo surgió tu vocación?

-Bien, un poco surgió de pequeño a los 8-9 años; tuve una gran ayuda el consejo de algún salesiano(pues mi infancia y juventud transcurrió entre ellos) que me orientó hacia mi vocación salesiana. Después de u período de crisis, muchos años después, vi como Dios me reproponía, a través de la historia, nuevamente la vocación. Me ha ayudado muchísim el hecho de ser itinerante, que me ha permitido el tener un contacto directo con muchas parroquias y con muchas personas. He visto la necesidad urgente y la falta de presbiteros que hay en la Iglesia. La uni de todo esto ha hecho posible el resurgimiento de mi vocación. He vist como Dios ha marcado mi vida desde pequeño.

-¿Te gusta la música?

-Si, bastante; cuando era un poco mas joven me gustaban mucho los Bee Gees, Beatles, etc. pero siempre tuve preferencia por la música clásica, actualmente es esta última la que más me agrada, aunque también me gusta mucho la música brasileña, sobre todo el samba y la bosanova.

-Te gusta el deporte? ¿Cuál?

-Me gusta bastante el Basket, te diré que siento predilección por el Barça.

-Dime alguna persona que te haya impresionado especialmente.

-Si, un obispo de Brasil, Mons. Gabriel Couto y Silva. He visto en él un gran obispo y un verdadero cristiano. También me ha impresionado mucho Kiko Argüello, catequista itinerante iniciador de las comunidade neocatecumenales.

-Dime el recuerdo mas triste de tu vida.

-Cuando entré en la crisis de que te hablé antes, en la que vi perdida mi vocación al sacerdocio.

-¿Y el momento mas alegre?

-Recuerdo con mucho cariño y supuso una gran alegría en mi vida cuando marché de misionero a América.
-¿Qué país que hayas visitado te parece más bonito?
-El Brasil, tal vez porque es más reciente, pero no puedo olvidar el Perú.
-Un país que te gustaría conocer.
-Tierra Santa, espero poder visitarla algún día.
-¿Te gusta el cine? ¿Dime alguna película?
-Si que me gusta. Como película te diré la última que he visto que me ha gustado mucho: "Indiana Jones y el templo maldito", también en su tiempo me gustó mucho la película de John Huston "Paseo por el amor y la muerte".
-¿Quién es Cristo para tí?
-Cristo para mi es el que ha venido a salvarme, a sacarme de la muerte y de la esclavitud del pecado. He visto como Cristo se ha hecho débil por mi, como ha muerto por mis pecados y te diré que esto lo he visto y lo estoy viendo en mi vda concreta: Él ha tenido paciencia con mis pecados, me ha confiado la predicación, ha restaurado mi vocación, en una palabra, ha reconstruido mi vida. Es EL SALVADOR y que tiene PODER. El poder que he visto en mi vida, en la relación con los "otros", especialmente aquellos que están cerca de mi. He visto como Cristo ha hecho posible que yo pueda aceptarme más a mi mismo, que sienta un amor por la Iglesia y sobre todo me ha concedio como un don el porder pedir perdón; pedir perdón especialmente a mi familia y a personas a las que había hecho daño con mis pecados. Veo como Cristo está presente y vivo en mi vida. Por eso puedo decir que está resucitado y tiene el poder de dar la vida y de cambiar la vida de las personas. Él es el Hijo de Dios enviado para salvarme.
-¿Donde sueles pasar tus vacaciones y donde las has pasado este año?
-Aunque no te lo creas, llevo seis años sin hacer vacaciones. Este verano he estado dos meses en Brasil y uno en Italia pero no han sido vacaciones en sentido estricto, o si quieres lo llamamos vacaciones apostólicas.
-Explicame esto.
-Si, hemos estado trabajando (con Javier Sotil) en las comunidades neocatecumenales de las parroquias en las que ya habíamos estado de catequistas en años anteriores.

Aunque ha sido, por una parte, una gran alegria afectivamente, el volver a encontrar a aquellas personas que conocí y quiero mucho, sob todo espiritualmente, he visto como un don del Señor el poder volver catequizar y trabajar apostólicamente. En todo este tiempo he experimentado una gran paz, esa paz que nace de no vivir tanto para tí, sin en el servicio a los otros.

-¿Y el viaje a Italia?

-Si, éste ha sido en septiembre para participar en una convivencia de catequistas-itinerantes de todo el mundo. Eramos unos 800 de más de 6 paises. Ha sido un tiempo también estupendo. Lo que mas me ha impresi nado ha sido el ver, el experimentar la necesidad de ser pequeños, de hacerse como niños para anunciar el Evangelio. He visto cómo la única manera de anunciar el Evangelio es siendo el último. llevando siempre el propio cuerpo el morir de Jesús. Todo esto lo he experimentado anu ciando el Evangelio durante diez dias, tal como lo dice el propio Eva gelio (Lc 9,3), a los párrocos de la ciudad de Salvador (Bahia, Brasil

He vivido este anuncio en la libertad profunda del espíritu. He tenido la alegría de ver como los párrocos acogen la Buena Noticia, no solamente de oidas, sino acogiéndonos a nosotros mismos y dándonos su casa para dormir y comer.

De vuelta a Italia, el dia 25 tuvimos un encuentro con el Papa dura te dos horas, en Castelgandolfo. Fue un encuentro muy sencillo y familiar. Del Papa me impresionó cómo, después de escuchar atentamente las experiencias de los itinerantes, él dijo que se sentía itinerante. Que el verdadero itinerario es el que hace Cristo dentro de nosotros, para así poderlo hacer luego nosotros junto con Él hacia el "otro", tanto creyentes como no creyentes.

-Bien, hemos llegado al final de nuestra entrevista. José, gracias por dejarte conocer un poco mas y que todas tus experiencias nos ayude a todos en la labor que nos hemos propuesto: la labor de compartir y unión de todos los seminaristas.

-"EL NOSTRE TEMA"-

SOBRE LA CRISI ECONÒMICA

Aquestes ratlles pretenen en primer lloc cridar l'atenció sobre dos problemes profunds de l'economia mundial,que amenacen desequilibrar encara més en les seves arrels l'ordre econòmic capitalista.Tanmateix,la recerca de les seves causes ens permetrà descobrir alguns aspectes de la greu crisi econòmica que arrosseguem de fa anys.Finalment,veurem per on apunten les principals interpretacions teòriques de l'economia.

Els problemes en qüestió són els següents: Per una part,el creixent proteccionisme dels EEUU,on la fortíssima puja del dòlar i dels seus tipus d'interés,manifestan els greus efectes d'una despesa pública desproporcionada i galopant amb greus dificultats de finançament;darrera d'això,hi trobem la incapacitat del sistema financer internacional des de l'any 1973(any en que el dòlar deixa de ser moneda-patrò d'intercanvi internacional) per renovar uns acords monetaris bàsics per a les relacions d'intercanvi,paral.lels als que es firmaren a Bretton Woods(1944),i que permeteren un mínim d'equilibri durant els anys de la "societat opulenta" i del consum en massa.Per una altra part,ens enfrontem amb uns nivells de deute públic altíssims en diversos països del Tercer Món,a punt d'anar en orris,incapaços davant l'actual crisi de retornar els préstecs i els respectius interessos rebuts de les grans potències a través dels bancs i d'organismes internacionals.Lògicament la puja del dòlar i dels tipus d'interés agreuja aquest problema,no només "cridant" cap als EEUU els capitals disponibles en el mercat internacional que cercan l'obtenció d'interessos alts amb estabilitat,sinò provocant unes relacions molt desiguals entre els EEUU i els països sub-desenvolupats (o desenvolupats:fins el Japó s'ha queixat),que veuen com cada dia creixen els interessos del deute públic i cóm han d'enviar cada cop més blat per rebre la mateixa quantitat de plàstics.Es així com la relació d'intercanvi(cocient entre l'índex de preus de les matèries primes,exclós el petroli i el del valor unitari de les exportacions dels països industrials),que a principis de 1974 era de més de 150 punts,ja estava l'any 1982 per sota de 80,segons el Financial Times.No és extrany que en les mateixes dates (10 anys) s'hagi doblat el déficit comercial dels països subdesenvolupats.Darrera d'això,hi trobem l'inflament descontrolat del deute públic d'aquests països,que manifesta l'incapacitat estatal de solvència: l'intervenció de l'Estat intenta sense éxit cobrir les creixents necessitats dúna societat sense expectatives per a l'inversió privada.

No és casualitat que ambdós problemes passin essencialment per l'economia norteamericana.Els primers símtomes de la crisi començaren a sentir-se als EEUU a mitjans dels anys 60.en plena escalada armamentista a la guerra del Vietnam.S'observà d'entrada que en els EEUU la progressió de la productivitat del treball minvava,amb l'agreujant de que es manifestava al propi si de la producció.Era un indici,no només

de l'esgotament de la lògica d'explotació dels asalariats (assolits uns nivells alts de productivitat del treball és difícil mantenir-los o augmentar-los),sinò també de l'incapacitat del sistema per motivar tant als treballadors productius c als potencials compradors d'uns productes superflus.El conjunt dels empresaris no conseguia mantindre les seves taxes de beneficis degut a que les condicions de pr ducció es tornavan desfavorables.Començà a manifestar-se una forma d'inflació provocada pels costos:eran els inicis de l'inflació galopant.S'observà,donce,que bai van les taxes dels beneficis mitjos de l'indústria.si bé no de forma regular,a diverses països.a la vegada que l'atur començava a incrementar-se de forma lenta pe estructural:efectivament,la major lentitud de l'augment de la productivitat incita les empreses a eliminar treballadors,determinant una tendència a augmentar l'atur llarg plaç.Fóu necesari absorbir per altres llocs aquests treballadors,per mantindre la demanda social en progressió.Això anà provocant un important augment dels pressupostos dels Estats per a l'ocupament públic i per a les transferències socia

A la vegada ha tingut lloc un considerable augment dels costos de realització de la producció.Cada cop més,calgué vendre productes per a la renovació i no pas p a la primera compra.provocant l'inflament de l'aparell comercial.I amb el desenvolpament dels intercanvis internacionals,augmentaren enormement els intermediaris financers (bancs.caixes.asseguurances....) i de tot l'aparell creditici.D'aquí es desprén una conclusió important:les "institucions reguladores" del sistema,són,a part dels 60.cada cop més complexes i nombroses.desenvolupant molt el sector terciari (serveis) en comparació amb el sector industrial.Però aquestes institucions han an absorbint treball i detreient del producte social les rendes que cobreixen els seu costos de funcionament:han passat a demanar costos molt importants pels serveis pr

D'aquesta forma s'han desenvolupat en el sistema un conjunt d'activitats que són exteriors a la producció de mercaderies però que constitueixen condicions de fu cionament d'aquesta producció.Apareix poc a poc en les estadístiques referents a l'ocupació una distorsió entre els ocupaments industrials i la resta,malgrat estar una lògica de consum de mercaderies produides industrialment.

Tot això ha provocat.pràcticament fins a finals dels 70,una forta pressió sob l'indústria.agafada entre la baixa de la productivitat i la puja dels costos que ha de pagar:al'Estat per l'augment de la pressió fiscal.al comerç per l'augment dels pr de les seves prestacions.i al sector financer per l'augment dels tipus d'interés,en proporció a un endeutament cada cop més gravós.En alguns països els costos de realització de la producció industrial han augmentat més ràpidament que les possibilitats d'obtindre excedent de l'indústria.

A partir de 1979-80,els índexs indicatius s'han anat fent més sistemàtics: s'escurça el temps en què es guanya a costa dels altres anticipant-se a les puges. Ningú guanya ja amb el procés inflacionista i tots acaban per adonar-se que ja no guanyan.Ha sorgit en aquesta situació una voluntat política de trencar aquesta espiral infernal,i entre les persones que tenen poder econòmic i un cert poder sobre l'Estat el moment en què es manifesta aquesta voluntat correspon al punt en que els riscos de l'inflació agafan importància enfront dels beneficis que permet obtenir: és el moment de l'aparició de les actuals polítiques d'austeritat.

Si aquest plantejament és encertat,sembla en aparièncía que serian adequades amb tota lògica les solucions neoliberals de "desengreixar" les institucions de regulació(rev."Dialectiques",nº6,1981).La ideologia liberal contempla l'economia com un espai tancat,limitat i estàtic,amb independència total respecte a l'entorn social,el qual és considerat com un element exògen,molt sovint perturbador.L'economia real és considerada fonamentalment estable,i les lleis del mercat permeten la tendència a l'equilibri.Però aquest resorgir de la ideologia lliberal en les polítiques actuals parteix d'una concepció que redueix les crisis als seus síntomes conjunturals:es tractaria d'anar suprimint aquestes institucions reguladores del sistema que impedeixen el lliure funcionament del mercat.En el fons,i mitjançant la reducció de la despesa pública i l'enduriment de la pressió monetària,el liberalisme reuneix interessos financers temorencs que es possin obstacles a l'internacionalització del capital.D'aquesta forma,al atribuir la majoria de les perturbacions a questions monetàries,el liberalisme pot mantenir la coherència de la teoria,car els fenómens monetaris poden separar-se de l'economia real i aportar perturbacions de l'exterior:tammateix,això permet imputar a l'Estat la responsabilitat de la crisi,donat que els fenómens monetaris es sotmeten a una disciplina estatal central. Però en aquesta concepció hi han dos "oblits" fonamentals:en primer lloc,estem davant d'una gran crisi estructural que posa en qüestió la capacitat del sistema d'absorbir els conflictes socials(es dona avui l'ambigu fenómen de la stanflació, que reuneix a la vegada uns alts nivells d'atur i d'inflació);en segon lloc,aquestes institucions tenen el paper de difondre les contradiccions,tendint a "monetaritzar" les tensions (l'inflació tendeix a fer explotar els conflictes i els amplifica, però els allunya de les seves causes profundes,amb el qual la societat tendeix a resultar cada cop més opaca).Com a conseqüència d'aquesta progressiva confusió,el preu de les mercaderies no manté ja una relació estreta amb els costos de producció; el càlcul econòmic es fa molt difícil pels empresaris davant l'alt grau d'incertesa,i es desanima la inversió.

Pel seu cantó,la teoria marxista tradicionalment rebutja la idea d'autonomia

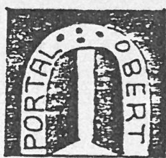
del terreny econòmic:l'economia està arrelada en els processos socials que són conflictius i tenen una dimensió històrica.Per això no pot definir lleis econòmiques en el sentit propi del terme.La seva tasca serà construir el mètode capaç d'interpretar la transformació social en les seves múltiples dimensions.Però la perspectiva estructuralista del desenvolupament del marxisme en els anys 60(Althusser),ha portat un fort dogmatisme enfront de les considerables transformacions que les economies occidentals manifestaven d'ençà de la postguerra.Al privilegiar la idea del tall epistemològic en l'obra de Marx,l'estructuralisme marxista ha afavorit,en el terreny econòmic,una interpretació reductiva de la teoria del valor-treball (eix de la crítica marxiana).El resultat ha estat l'incapacitat del marxisme per donar resposta a l'interpel·lació de la crisi de l'energia i de la recessió de 1973-74.En aquest marc,sorgeix cap el 1976 una sèrie d'investigacions teòriques a l'interior del marxisme,especialment a França (Michel Aglietta:"Régulation et crises du capitalisme:l'exemple des Etats-Unis",Paris,Calmann-Lévy,1976),respecte al concepte de crisi del capitalisme que,curiosament,s'acosten en algunes formulacions a les interpretacions neoliberals:es considera que hi han invariants en el sistema capitalista però que no es poden enunciar en forma de lleis,doncs no es poden trobar si no és a partir de la història de les formes succesives que ha prés el conflicte entre el capital i els asalariats.Enfront de les contradiccions que la separació entre els centres de decisió i la relació salarial engendra en els sistemes capitalistas,la cohesió social s'assegura,a posteriori,per la relació comerci[al.] Els principis de regulació de conjunt del sistema passan per una evolució històri[ca i] no són immutables durant tot el curs de l'existència del mode de producció capitalista.El resultat és que el capitalisme és contemplat com una nebulosa de sistemas metaestable.I per això mateix en una gran crisi estructural les institucions reguladores es converteixen en propagadores de les fluctuacions i distorsions socials si són paralitzades en un nombre excessiu.Els mateixos processos de regulació que han canalitzat les contradiccions socials,arriban a la llarga a ofegar el mateix cor del sistema.I és en aquest estadi de l'argumentació on semblan imposar-se els criteris anteriors neoliberals de desengreixar les institucions de regulació.La diferència bàsica d'aquesta branca marxista del pensament respecte al liberalisme és que contempla la crisi no com una crisi cojuntural sinò com una gra[n] crisi estructural de mig-llarg plaç.Com fàcilment es veu ,s'han utilitzat alguns d'aquests elements per descriure l'origen de láctual crisi.

Acabem amb dos comentaris que situin la problemàtica econòmica d'avui.D'una banda,els urgents problemes de la realitat econòmica,el subdesenvolupament,la cris[i,] l'inflació,l'atur etc.,estan esperant encara explicacions satisfactòries que la

teoria econòmica ortodoxa (neoclàssica-liberal-keynesiana) no és capaç de proporcionar. Al seu costat, la teoria econòmica marxista apareix relegada a una elaboració de catacumbes, incapaç de proporcionar formulacions explícites de les seves intuicions originals, amb un mínim de versemblança. Enfront d'elles, es planteja avui la necesitat d'iniciar un seriós debat amb paradigmes alternatius. Estic pensant en la teoria econòmica sraffiana o neoricardiana (Piero Sraffa: "Producción de mercancías por medio de mercancías", Oikos-tau, 1966), alternativa esperantsadora però sovint marginada de la majoria de les universitats i centres d'investigació per la seva profunda crítica a ambdues teorias (neoliberal i marxista), que ha sabut recuperar el pensament econòmic clàssic (Smith, Ricardo, Marx) amb serioses formulacions matemàtiques.

Per altra banda, crec que hi ha una "comunió" fonamental entre les dues teories que hem contemplat a l'hora de cercar la sortida de la crisi: ambdues teories contemplan a llarg plaç la necesitat de fer front a un rellançament de la política industrial i monetària. Tant si les mesures a prendre es limiten a manejar els instruments macroeconòmics bàsics (estalvi, inversió, impostos, ..), com si s'adreça a opcions més radicals (nacionalitzacions, recerca de noves fonts d'increment de la productivitat modificant les condicions de treball), en cap moment és posat en questió el marc industrial preferent de desenvolupament: en darrer terme EEUU és presentat sempre com el model a seguir, tant a occident com a orient (i d'aquesta idea participa fins i tot el nou marxisme de M. Agliotta que hem analitzat). Personalment em resisteixo a acceptar sense més ni més aquest projecte pre-establert i unilateral com si es tractés d'un axioma immutable: l'estil de vida que ens ofereixen tant les societats occidentals com els països comunistes de l'Est fan desconfiar cada cop més d'uns models de creixement industrial intensiu a la recerca del màxim benefici i poder, i del nombre més gran de xemeneias i TV en color. No només s'obliden sovint les possibilitats d'un sistema autogestionari i cooperatiu com a marc adequat de l'integració del món industrial, sinò que fins es menysprea la necesitat de revaloritzar el món agrícola-rural, d'aprofitar les potencialitats naturals del país amb racionalitat, esquemes productius i distributius més lents i menys aparatosos, però més humans, justos i motivadors. Aquí, com a tot arreu, la questió és saber què estem disposats a renunciar, no per sortir de la crisi (concepció liberal), sinò per crear un nou estil de vida. El problema és de model d'home i de societat.

Llorenç

LITÚRGIA

D'UN COP D'ULL

Sens dubte, després de vint anys de Concili, el que ha estat el canvi més visible en l'Església és la litúrgia. Les nostres celebrac des de la famosa Sacrosantum Concilium, han experimentat canvis grad que ens han portat vers un enriquiment de la vida celebrativa de l'E glésia (ús de la llengua pròpia, revalorització de la Paraula de Déu a les celebracions ...).

Amb tot, en els darrers anys ens trobem amb diferents grups que amb la seva actitud qüestionen aquest pas donat pel Concili. Ja sigu aquells que enyoren temps passats i els agradaria tornar a aquelles cerimònies d'altre temps, ja siguin aquells altres per als que la reforma s'ha quedat curta i van fent camí seguint els seus propis crite ris. Crec que ambdues postures són totalment errònies, si més no.

És convenient treure de les sagristies els vells llibres?: deixa al marge les raons per les quals es diu que determinats grups i en determinades ocasions podran utilitzar el Missal de Sant Pius Vè, per que seria donar un pas enrera el retornar al passat ignorant tot el q ha representat el Concili. La reforma litúrgica ha donat un caire nou a les nostres celebracions i entre altres coses, ja no és només el mi tre el que celebra, sinó tota la comunitat reunida en nom de Crist qu celebra la seva fe.¿Podem acceptar el Concili i en canvi deixar de ba la reforma que també fou proclamada i urgida per aquest Concili?.

Però, com he dit abans, encara ens podem trobar amb un altre gru aquells que creuen superada la reforma i fins i tot la qualifiquen d' vellida. Sovint aquests altres van tirant pel dret sense fer cas del l'Església diu en matèria de litúrgia, i recolzant-se en el seu propi criteri van fent allò que els sembla. D'ací també en surt una pregunt quan avui, gràcies a Déu, parlem més que mai de pastoral de conjunt, d'unificar criteris, de treballar en equip, és vàlid que en el que es refereix a litúrgia, anem fent cadascú el que vol?.

Potser algú es deu preguntar si l'única alternativa que queda, després d'haver llegit aquest article, és la d'anar seguint allò que "està manat". Potser no estaria malament, però amb tot, crec que el que hom ha de fer és seguir uns criteris comuns assenyalats per la reforma litúrgica i que trobem als mateixos llibres litúrgics, i al mat temps portar a terme aquesta reforma del Vaticà IIon., que encara no està del tot acomplerta, sinó que ens queda molt camí a fer.

Tant de bo que sapiguem donar una resposta coherent i seriosa d'allò que fem i no donar com a resposta la del <u>meu</u> propi parer.

F. Xavier Orpinell

"Reflexió teològica"

-LA TORRE DE BABEL I LA DES-ORIENTACIÓ ANTROPOCÈNTRICA-

Qui s'acosta a la paraula de Déu amb ulls innocents (és a dir: no per a dil.lucidar a quina font pertany la perícopa o amb quin gènere literari s'ha escrit, o si és estrat tradicional o redaccional, sinó senzillament per a intentar escoltar què hi diu), hi troba no pocs passatges sorprenents.

Un dels més sorprenents és per a mi l'episodi de la Torre de Babel (Gn 11, 1-9). Uns homes han aconseguit quelcom molt difícil: posar-se d'acord i començar a treballar en un projecte; volen fer una feina positiva: fer una ciutat per a tots, una ciutat on hi hagi seguretat i benestar; volen "arribar al cel", que la terra toqui el cel, es converteixi en cel; volen estar junts i parlar un mateix llenguatge. Caldria esperar de Déu que estigués cofoi d'aquests esforçats, que ho aprovés i els ajudés. Però no; ans al contrari: sembla que a Déu li sàpiga greu que siguin tan "macos", tan compromesos, tan engrescats, i per això es decideix a intervenir per aigualir la festa, per (amb perdó per l'analogia) ficar-hi la pota.

Hom es pregunta llavors si potser no tindria raó la Serp del paradís (Gen 3, 4-5), i Déu no vol que l'home pensi, decideixi, es realitzi. ¿És Déu enemic de l'home? ¿Tindran raó els grecs en presentar-nos en llurs mites (Prometeu, Sísif...) uns déus gelosos de la felicitat de l'home?

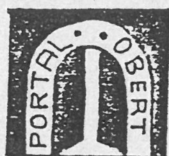
Però, ben mirat, el mateix passatge bíblic ens dóna unes petites pistes: 1.- Els homes volien fer-se un "nom" (amb tot el significat que la paraula té per als semites) 2.- Els homes "havien deixat l'Orient" (Gn 11,2), o sigui: es trobaven "des-orientats" (l'Orient, signe del Sol que s'alça, d'allà on prové la llum, la vida, de la divinitat a qui es deu la pròpia existència, el centre vital que porta l'hame més enllà de si mateix...)

La intenció de l'home en desorientar-se és bona, lloable; és "salvar" el mateix home: salvar-lo d'ésser considerat com un objecte enmig d'objectes, d'ésser usat i abusat, de tot allò que impedeixi la seva llibertat de pensament i d'acció, de tenir en poc la seva dignitat. No obstant això, jo em demano (i ara des d'un punt de vista simplement filosòfic)... ¿és possible a partir d'un antropocentrisme salvar l'home?

L'home es des-orienta tot col.locant-se ell mateix com a centre: quan la única realitat a partir de la qual coneix, jutja, decideix i actua és ell mateix; quan es "des-criaturitza", és a dir: quan, extremant la diferència essencial, deixa de considerar-se una criatura enmig de les criatures; quan es "des-ENS-iza", deixant de saber-se un ens, diferent certament, enmig d'altres ens, enmig d'una realitat que no és simple projecció de l'home, que no és un pur instrument, sinó que és dotada d'una dignitat d'ésser, d'una consistència pròpia.

L'home des-orientat no pot tenir altra fi que la soledat; una soledat responsable potser, irrenunciable potser, adulta, compromesa, angoixada, gloriosa, trista,... (l'adjectiu depèn de la filosofia de què es tracti), però soledat. I aquesta solitud em sembla un preu (¿necessari?) massa elevat per a l'aventura cartesiana que, rica en fruits, ha marcat tot el pensament modern, però que a la llarga porta a un impàs. ¿No hauria arribat el moment de tornar a plantejar-se seriosament la realitat de la realitat i la realitat de l'home dins la realitat? ¿O encara hem de continuar "sospitant"?

A nivell teològic és ben cert que hem hagut de patir massa llargament el pes d'una Transcendència, inhumana de tant transcendent; però no menys podem patir una visió de Déu tan humanitzada que des-orienta l'home, que no és capaç de portar l'home més enllà d'ell mateix. Crist, el veritable Orient, el veritable Centre, tot ho reconcilia: Déu-Home, Déu però home, home però Déu, el totalment jo i el totalment Tu, l'immanència i la transcendència sense reduccions ni accentuacions sospitoses de cap mena. ¿O potser és demanar "peras al olmo"? J.P.M.

COL.LABORACIONS

HABLAR DE LA ....

En este artículo quiero hacer referencia a lo que supone para mí la teología de la liberación y lo importante que es para nuestra Iglesia. Creo que toda nuestra historia es una historia de salvación, es una búsqueda de la voluntad de Dios. Esta teología de la liberación quiere ser una mirada desde valores nuevos puestos en común, un espacio donde se unifiquen la vida y la reelidad en que vivimos. Como cristianos tenemos una tarea evangélica que hace sentirnos pobres y hacer una opción por los oprimidos; para esto, hemos de concretar quienes son los pobres: estos pobres tienen rostro, tienen un estilo de vida determinado.

Hemos de ser solidarios con los marginados, con los pobres, con los oprimidos, y con ellos avanzar hacia el establecimiento del Reino entre los hombres de este mundo. Todo esto traerá una división de pensamiento que hemos de tener muy en cuenta a la hora de ver, juzgar y actuar. De esta manera haremos una convivencia más solidaria, y nos pondremos en un camino de radicalidad y coherencia evangélica. Esta misión salvadora y liberadora creará ese hombre nuevo en el mundo de hoy, colaborando en esa gran tatea que es la Iglesia de los pobres. Así experimentaremos a Jesucristo en los pobres y nos daremos cuenta que desea una vida digna para cada persona, actuando a través de los hombres y de la propia Iglesia.

Por último, la salvación se hace dentro de un proceso histórico de liberación, que muchas veces es crítico y conflictivo. La salvación se gesta de los pobres, oprimidos y marginados, y es un proceso de madurez humana y cristiana, que como en el caso de Jesús, a veces va acompañado de dolor y hasta de muerte. Eso nos hace ver que el cristiano cree y lucha por hacer posible la justicia aquí y ahora a través del amor, no de la ambición, el egoísmo y el poder.

Librant.

APA TOTS ANEM-HI ...

... anem a començar la nostra vida al Convictori. Per a fer-la possible, calen unes regles mínimes de joc. Aquest fou l'objectiu de la primera reunió de tots els de la casa. La primera cosa fou l'elec dels àrbitres que faran possible el joc ordenat.

El "mestre de cerimònies" serà l'Albert Zaragoza, i dins mateix de la cúria hi haurà en Pere Montagut i en Jaume Mayoral de sagrista El pa ens el portarà en Julià Illera, en "estreta col.laboració" amb el "maître", monsieur Ignasi Navarri. El director dels "serveis info matius" serà en Ramon Octavi Sánchez i el correu (no obert) ens serà servit pel Sadurní, "carter per a vós servir". El frau a la telefòni serà vigilat pel Pere Carulla, jutge instructor dels dies de telèfon de cadascú. El "servei de publicacions" estarà a càrrec d'en Fidel Catalán i en Valentí Alonso a qui també us haureu de dirigir si vole veure el Tarzán i la mona Chita (i la Heidi, Marco, els Pitufos...). L'empresa publicitària de la casa està dirigida per en Francesc Figu res.

Ah! I recordeu-vos d'apuntar a l'agenda els dies de les jornade de formació,recessos, exercicis, reunions de curs, etc, etc, etc.

Josep Mª Turull

LA BIBLIOTECA INFORMA...

La Biblioteca ha volgut possar el seu petit grà de sorra en aquest primer número de l'any, i ho farà amb allò que desgraciàdament és més conegut, i alhora necessari; allò que hom va anomenar "les normes", i que apart del seu caràcter impositiu (malauradament el més conegut), serveixen per regir la convivència, i el respecte en un lloc.

Passant directament a la matèria, voldriem recordar només algunes normes bàsiques, com son:

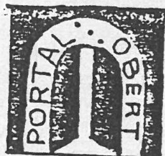
1ª) L'horari és al matí de 10 a 11, i a la tarda de 5 a 8, i per altres hores, podeu demanar la clau als bibliotecaris (però no abusar eh!)

2ª) Les revistes, com a material d'ús general, preguem no us les emporteu, al igual que els diccionaris, enciclopèdies i llibres d'interès general.

Bé, i com que no ens han donat més espai per escriure, per qualsevo aclariment teniu a la vostra disposició als encarregats, que us conviden a que visiteu la Biblioteca i llegiu i compliu les normes allà exposades.

ELS BIBLIOTECARIS.

"CASOS y COSAS"

HUMOR "REFINAT"...

En cierta ocasión una familia inglesa pasaba sus vacaciones en Escocia y en uno de sus paseos, observaron una casita de campo que les pareció muy adecuada para pasar sus vacaciones. Indagaron quien era el dueño de ella y resultó ser un pastor de la iglesia anglicana.
El propietario les mostró la casa que, tanto por su comodidad, como por su situación fue del agrado de la familia, quedando de acuerdo para alquilarla el próximo verano.

Ya de regreso a Inglaterra, la esposa recordó que no había visto el W.C. y dado lo prácticos que son los ingleses, decidió escribir al propietario preguntando por la situación de tan indispensable servicio, lo que hizo en estos términos:

> Estimado pastor: Soy miembro de la familia que hace unos días visitó su finca con el deseo de arrendarla en las próximas vacaciones, y hemos omitido enterarnos de un detalle; le agradeceríamos que nos indique donde está el W.C.

El pastor al recibir la carta confundió las abreviaturas y creyó que se trataba de la capilla anglicana "Wali Calch" y contestó:

Tengo el honor de informarles que el lugar que Vd. se refiere, se encuentra a 12 Km. de la casa, lo que es un poco molesto en particular para los que acostumbran a ir con frecuencia. Algunos van a pie, otros en tranvía, estos últimos son los que llegan en el instante preciso.
Hay capacidad para 400 personas sentadas y 100 de pie. Los asientos están forrados de terciopelo, hay también una instalación de aire acondicionado para evitar el efecto que producen las aglomeraciones. Se recomienda llegar temprano para alcanzar sitio, pues quien llega tarde ha de soportar todo el acto de pie.
Los niños se sientan juntos y cantan a coro. A la entrada se les da un papel a todos, las personas que se hayan quedado sin papel pueden utilizar el del compañero de asiento, pero al salir deben devolverlo para seguir utilizándolo toda la temporada. Todo lo depositado se destinará a los pobres huérfanos del Hospicio.
Además hay fotógrafos especializados que hacen reportajes, los cuales se publican en los diversos periódicos de la ciudad dentro de los ecos de sociedad, sirviendo así de propaganda para tan saludable sitio.

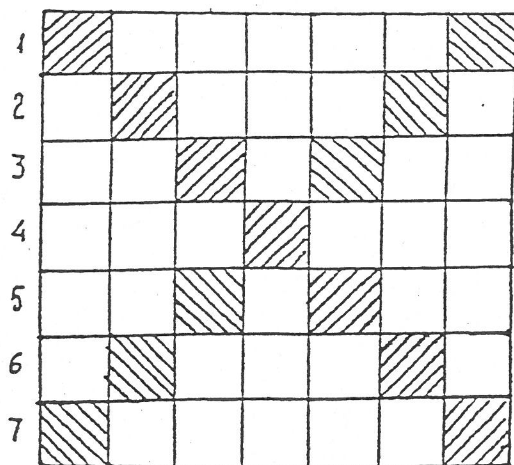
Los componentes de la familia inglesa al recibir la respuesta estuvieron a punto de desmayarse y tuvieron que acudir presurosamente al W.C. que por suerte no estaba a 12 Km. de la casa.

Jacob

HUMOR !! "Talèt de Milèt" per Rafel

— ENCREUATS —

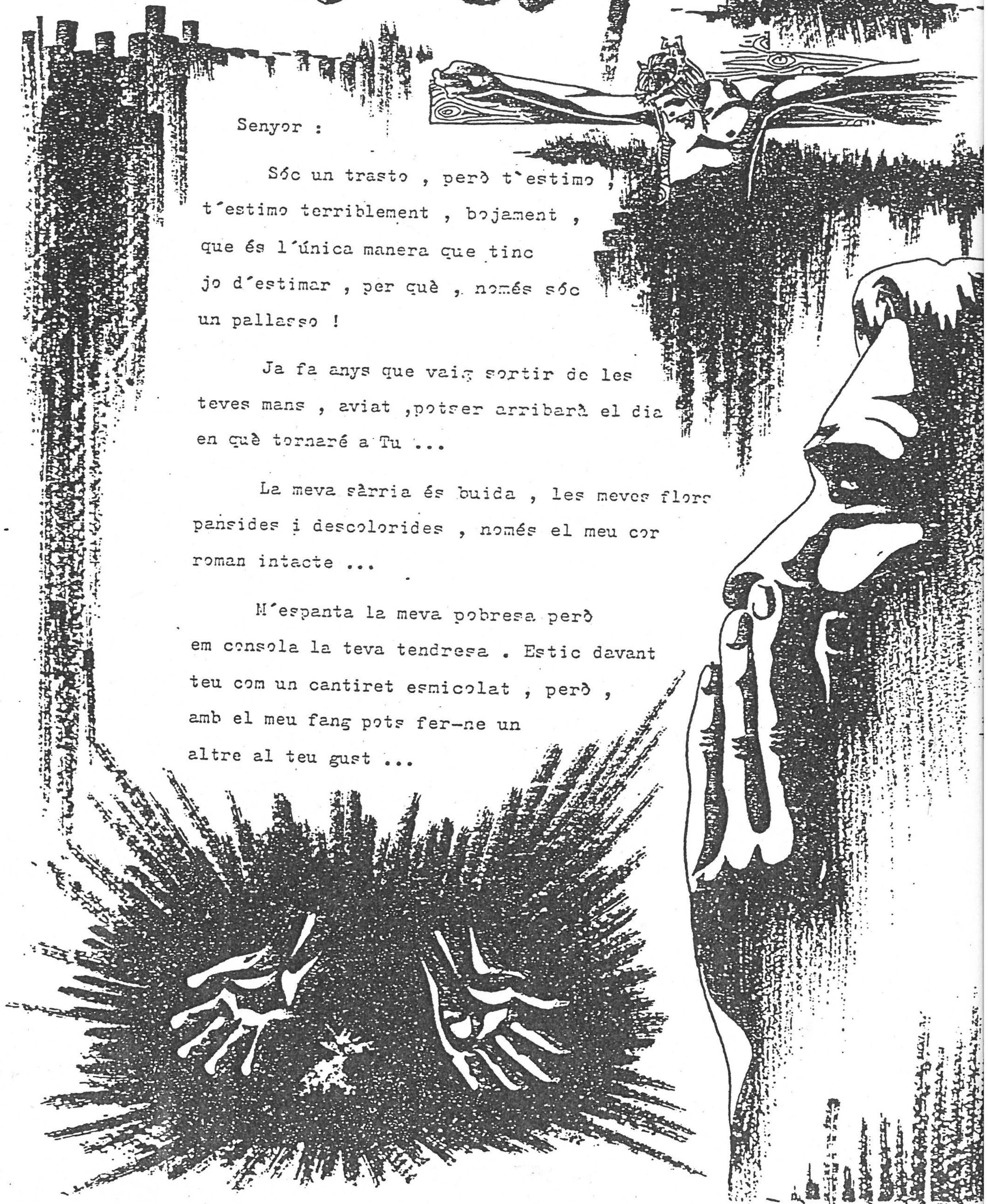

H. 1.Nom d'una moneda antiga.
2.Vocal.-Figuradament pixada.-Consona
3.Contracció del mot casa.-Vocal.-El símbol es Au.
4.Tren.-Gris fosc.-
5.Conjunció llatina.-Posa una i.-El q excel.leix especialment en un espor
6.Ací una s.-Al revés forma prefixada del mot ou.-Vocal.
7.Que no té brillantor fem..

V. 1.Accent principal amb el qual comença i acaba una frase musical.
2.Prova de posar-hi una a.-Al revés i en castellà (para que no se di fusta que crema bé.-Vocal.
3.Consonant repetida.- La mateixa d'abans.-Al revés gèn. d'arbres perennifolis de fulles aciculars.
4.Espai de temps.-Labiada herbàcia de fulles lanceolades que té propi tats tòniques i febrífuges.
5.Al revés interj. que proferim quan ens fem mal.-Consonant.-Parla occitana.
6.Consonant.-Parla amb Déu.-Vocal.
7.Conjunt de petits cristalls que recobreixen la superfície d'una pec

Rafel

Oracio del Palla…

Senyor :

Sóc un trasto , però t'estimo , t'estimo terriblement , bojament , que és l'única manera que tinc jo d'estimar , per què , només sóc un pallasso !

Ja fa anys que vaig sortir de les teves mans , aviat ,potser arribarà el dia en què tornaré a Tu ...

La meva sàrria és buida , les meves flors pansides i descolorides , només el meu cor roman intacte ...

M'espanta la meva pobresa però em consola la teva tendresa . Estic davant teu com un cantiret esmicolat , però , amb el meu fang pots fer-ne un altre al teu gust ...